WITAJ UCZNIU KLASY 4! 29.05.2020r.

Ludowa zabawa. Polska muzyka ludowa i jej dokumentowanie.
Narodowe tańce polskie.

Muzyka ludowa jest jednym z przejawów kultury duchowej wiejskich społeczności. W jej skład wchodzi folklor słowny i muzyczny danego regionu.

Pod pojęciem muzyki ludowej najczęściej rozumie się utwory z zachowaną archaiczną melodią i gwarą w tekście, śpiewane z właściwą manierą wykonawczą oraz utwory instrumentalne wykonywane przez kapele ludowe, czyli wiejskich muzykantów.

Muzyka ludowa charakteryzuje się wielością wariantów, tworzeniem własnych melodii i dopasowywaniem innych melodii do własnych potrzeb. Takiemu stanowi rzeczy sprzyjało zapamiętywanie muzyki „ze słuchu", bez jej zapisu nutowego.

Muzyka ludowa była integralną częścią lokalnych zwyczajów związanych z pracą (przędzenie, darcie pierza), obrządami przejścia (wesela) czy też cyklem dorocznym (dożynki, kolędnicy).

Polską muzykę ludową cechuje różnorodność, powiadano, że **„co wieś to pieśń"**, dlatego niejednokrotnie trudny jest podział muzyki na poszczególne regiony. Wielorodność muzyki ludowej widać w odmiennościach w repertuarze pieśni obrzędowych, w składzie instrumentalnym kapeli, w oryginalnych, nieznanych w innych miejscach tańcach. Duży wpływ na kształtowanie się muzyki w danym regionie miały także czynniki społeczno – gospodarcze oraz jego zróżnicowanie etniczne i religijne.
Na wsiach i w małych miasteczkach muzyków ludowych nazywano **muzykantami**. Istniały trzy sposoby zdobywania wiedzy muzycznej: samouctwo, przekaz rodzinny oraz nauka u mistrza.

Dawniej muzycy ludowi posiadali uznanie lokalnej społeczności. Pełnili funkcję dzisiejszych mediów, zapewniając rozrywkę, oprawę ważnych obrzędów i uroczystości a także dostarczając najnowszych informacji ze świata. Zdarzało się, że ludowi muzycy, szczególnie skrzypkowie, posądzani byli o konszachty z nieczystymi siłami.

W połowie XX wieku muzyka ludowa powoli zaczęła zatracać swą pierwotną funkcję obrzędową. Zaczęli wymierać jej ostatni dawni wykonawcy, a dziś żyją już tylko nieliczni.

W celu zachowania tradycyjnej muzyki ludowej organizuje się akcje zbierania muzyki ludowej (zapoczątkował je **Oskar Kolberg**), wydaje się śpiewniki, opracowania itp.

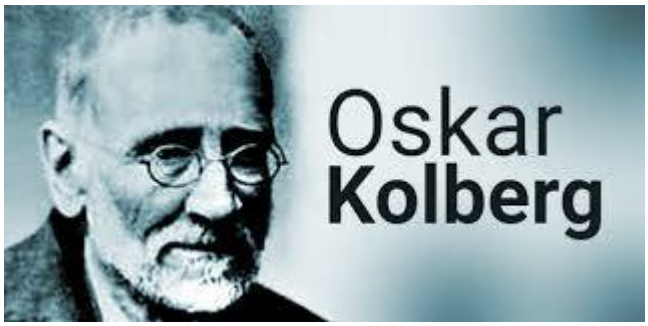

Dzięki tym działaniom naukowym i dokumentacyjnym zintensyfikowanym od poł. XX wieku wielu twórców i wykonawców muzyki ludowej, wcześniej anonimowych, znamy z imienia i nazwiska.

Muzyka ludowa nie zaginęła lecz rozpoczęła żywot na różnego rodzaju festiwalach, przeglądach kapel, oficjalnych imprezach dożynkowych. Odbiło się to na jej autentyczności, zniknęło wiele manier wykonawczych, uprościło się zdobnictwo. Zacierają się różnice pomiędzy muzyką z poszczególnych regionów Polski.

Życzę Ci roztańczonego dnia!

Ewa Szkólnik